

Konventionen peger bl.a. på tre områder. Det er behovstilfredsstillelse, det er beskyttelse, og det er deltagelse. Man kan sige, at vi hidtil har gjort meget på de to første områder, men nu er vi blevet mere bevidste om, at børn er deltagere, aktører i deres eget liv, og med denne redegørelse her og de initiativer, regeringen lægger op til, kan der skabes mere rum for børnekulturen, og det er, som en af ordførerne for et lidt større parti ofte siger det, slet ikke så ringe endda.

SF mener, at det er uhyre vigtigt, at børn aktivt involveres i at bygge deres eget liv op. Vi skal spørge dem for at lytte til deres egen fortolkning af verden, og vi skal inddrage dem for at få dem gjort medansvarlige for deres eget liv, for kun på den måde kan de blive medskabere i den verden, de er en del af. Det er derfor, det er så afgørende, at børn bliver aktører i deres eget liv. På samme måde skal vi voksne ikke arrangere noget for børn hen over hovedet på dem, men sammen med dem.

SF er meget enig med regeringen i den kulturpolitiske målsætning, som indleder denne redegørelse, nemlig at kulturpolitikken skal medvirke til, at børn så tidligt som muligt føler, at de er en del af et fællesskab. De skal vide, at de ikke er alene, men er med i en større helhed. Børn skal derfor møde samfundets værdier i de sammenhænge, hvor de færdes, og de skal møde voksne, som er parate til at delagtiggøre dem i den fælles kulturarv og den fælles mangfoldighed.

Men hvad er det for værdier, der møder børn her på tærsklen til det nye årtusind? Det er et individualistisk, markedsorienteret univers, hvor enhver er sig selv nok, hvor solidariteten kan ligge et meget lille sted, og hvor der efter vores opfattelse slet ikke i tilstrækkeligt omfang bliver tilført børn noget at perspektivere deres liv ud fra. Det er klart en medvirkende årsag til, at mange børn har mere end svært ved at se meningen med livet. Eller sagt lidt mere brutalt: Hvis man ikke har noget at miste, så har man heller ikke noget at slås for.

Og i parentes bemærket kunne man jo opfordre kulturministeren til at rundsende den kulturpolitiske redegørelse til Folketingets Retsudvalg og til de mange politikere, der tager aktivt del i den standende voldsdebat, for de voksne, der skal delagtiggøre børn i den fælles kulturarv, behøver ikke nødvendigvis at have en knippel i hånden.

I vores moderne vidensamfund har vi fået frihed til at gå vores egne veje, til at vælge vores egen facon og livsstil og vælge hinanden fra. Det gør børn også. I den individualiserede verden har vi en kolossal opgave i at skabe fællesskaber for børn. Eksempelvis skal bibliotekerne ikke blot være steder, hvor børn kan låne bøger, og idrætsforeningerne skal ikke blot være steder, hvor børn kun kommer og træner. Det er vigtigt, at børn tilhører et fællesskab dér, hvor de er, og det er vigtigt, at det er fællesskaber med synlige voksne og fællesskaber, hvor der er normer og værdier med rammer, krav og forpligtelser, og fællesskaber, hvor børn selv bliver bedt om at tage stilling.

Derfor skal eksempelvis idrætsforeningerne og deres ledere have en vægtig plads, når vi snakker børn og kultur. Deres arbejde er et led i en dannelsesproces, for idræt er kultur. Det betyder, at en idrætsleder ud over en faglig viden også skal have formidlingsmæssige og menneskelige kvalifikationer. På samme måde skal bibliotekerne også kunne andet end at låne bøger ud. De skal målrettet arbejde for at udvikle den rolle, som de har påbegyndt, udvikle rollen som kulturhuse, hvor børn kan udfolde sig og udvikle hele deres potentiale.

Når jeg nævner idræt som eksempel, ja, så er det, fordi der er en nøje sammenhæng mellem fysisk sundhed og oplevelsen af trivsel, glæden ved at slå til og deltage i et socialt samvær. Vi kan sige det på den måde, at det fysiske, det sociale og det psykiske hænger ganske nøje sammen.

Derfor har forældrene, institutionen, skolen et ansvar for, at børn udfolder sig fysisk og bliver fortrolige med sunde kostvaner. Det er faktisk noget af det, som jeg mener at redegørelsen ikke i tilstrækkeligt omfang har prioriteret, men noget, som jeg mener det er vigtigt at vi også får inddraget i debatten om børn og kultur.

Samtidig er det i vores videnbaserede verden vigtigt at understrege, at der også er brug for dem, der ikke er nørder. Vi må ikke glemme, at mennesker har mange kompetencer. Der er kompetencer på det sproglige område, på det sociale, det kropslige, det musiske og en række andre områder. Vi skal ganske enkelt arbejde for at skabe plads for alle.

Når jeg her i ordførertalen mere har forholdt mig til vores overordnede værdier og holdninger til børnekulturen og ikke så meget til de enkelte initiativer i redegørelsen, er det ikke et udtryk for, at jeg ikke finder det væsentligt.